

სნობის უსურსკელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 335.

380ა, 31 ივლისი 1905 წ.

ბაზთის № 2876.

ოკრი სავლავი

(გეკიზი)

I

თამრო და ილიკო უკვე ერთმანეთისანი არიან... ადამ და გვასავით უზრუნველ-უდარდელად ატარებენ ცხოვრებას. სამოთხეში არიან და ხარბად ეწაფებიან ცხოვრების სიტკბოებას. დღე დღეს მისდევს, კვირა კვირას, თვე თვეს, სიყვარული კი იზრდება, იფურქვება, ძლიერდება. ილიკოს რაც ქონება აქვს, უნდა ყველა თამროს სიტკბობებისათვის დახარჯოს, მუდამ წამს იმას სცდილობს, რომ თავის სათაყვანო ქმნილებას აამოს. თამროს სიყვარული და აღერის მალაშასავით ეცხობა ილიკოს დახავსებულ სულ-გულს.

ილიკოს გულში პატარობიდანვე ჩააქნა ვასაფურქვნილად დამზადებული ვარდის კოკრები და აჩრდილი-და დარჩა ადამიანობისა. მუდამ სხვის ხელქვეშ ყოფნამ, პატარობიდანვე მონაბამ, ყოველი ფეხის გადადგმაც უფროსების დანახვამ სრულებით დააბეჩავა და დააჩივრა ადამიანი. ერთი დღეც არ ახსოვს ისეთი ილიკოს, რომ სხვისი უფროსი ყოფილიყოს, ყოველთვის იმას უფროსობდნენ. მუდამ წინ უძღვებოდნენ, სხვისგან გათოლ-ღ გზაზე ხელ ჩავლებული მიჰყავდათ, არასოდეს არაფერ საქმეში წინ არ უვლიდა, არ უმეთაურნია, სხვას მისდევდა უკან და მზამზარეულს ჰყოლიებდა. ისე შეეჩვია ამ გარემოებას, რომ უწინამდებოთ ფეხის გადადგმაც კი ეწინააღი. ჯერ ისევე, როცა სასწავლებელი გაათავა და ხელმძღვანელობას მოშორდა, ისე შეეწინააღი და სული დიდ-ცა, რომ კინაღამ თავის მოკლე დააპირა; სულ ტირილდა, როცა წარსულს იგონებდა. საბედლოდ მამიდა მიეშველა და ერთ დარწმუნებულებაში ხელმძღვანელებს მიაბარა.

თავი ქულში ჰქონდა, აწი ერთად-ერთი საქმე, რომელიც უნდა ცხოვრებაში შეესრულებინა—ცოლის შერთვა იყო და კიდევ შერთო... კირს სქამენ ერთმანეთს ცოლ-ქმარნი, ქვეწიფერება ვარდის ფრად ეხატებათ და ცხოვრება ნექტრის ტბად...

ცოლ-ქმარულმა სიყვარულმა ნაყოფი გამოიღო. ერთი ვიყავ, სამთ ვიქცევი? ფიქრობდა ილიკო აღტაცებით და რას არ ამზადებდა: ერთ ოთახს „საბავშვო“ დაატევა და ძიძის დაუწყო ძებნა.

— რათ გინდათ, შვილო, ძიძა, აღმასავით ცოლი გყავს და შვილს ვერ გამოზრდის?— უთხრა დედამ.

— დაბ, დაბ! ჩემს კობა გულ-მეგრეს და ძუძუებს ბავშვს გავაფუქებინებ?— თქვა ამის გამოწონ თამრიკომ და სიყვარულით აკოცა თავის ილიკოს. ილიკომაც დასტურის ნიშნად გულში ჩაიკრა და „რას უყურებ დედის სიტყვებს, ბებერიო“, უთხრა.

„დექამზავილი, გავებენიერდი“, — ხშირად გავიღებდა ხოლმე თამრიკო გულში და ათას ნიარად ამკობდა თავის მომავალ ცხოვრებას. „საუცხოვო სახლ-კარი, მტრედით მოღულუნე შვილი, უზრუნველ-უდარდლობა“, — ფიქრობდა თამრო და ოცნებით ტკბებოდა.

— მე რომ რამე დამემართოს... მაგალითად მოგვედ, შენ რას იხამ მაშინ? ხშირად ეტყოდა თამრიკო ილიკოს და თან კეკლუკად შეჰხედავდა.

— მეც შენ დაგაკვებდი, შენს გარდა ჩემი ცოლი მიწა იქნება!— ეტყოდა ილიკო და სიყვარულით ჩაწუნუნდა.

II

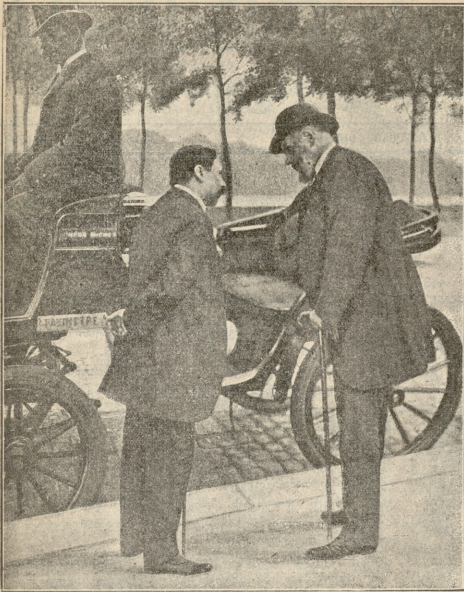
აი შშობიარობის დროც დადგა. თამრიკო გრანობა წასული მისტრებოდა კერს; დროგამოშვებით გულის გამგებრავი კენესა მოისმოდა იმის გულმკერდიდან... ილიკო

კრება კავკასიის ნამესტნიკ ვორონცოვ-დაშკოვთან კავკასიაში უკრაინის შემოღების შეკრება.

ილიკომ სიხარულით ამოისუნთქა. ქანებრივად შეძლეს ბული იყო, თავისი დამუტა და ფული შეურგოდა. რაკი

უზროდ დიდიოდა, თითქო ბნელში იყო, ვერას ამნეცდა, გამოურკვევლ ტანჯვის ჰგრანობდა, მომავალზე ოცნებით

ს. ვიტე ჰარისი და კაზ. „მატინის“ თანამშრომელი.

ნაგრძობი სიტყვება სულ მოეწამლა, დაიფიქრა. ორი დღე ტანთ არ გაუზღია. სწეულ ქალების გრაფა ახვეია, ყველა რაღაც დეშპალ სინოშეს შეუქარია, ერთმანეთს ჩურჭულათ ელაპარაკებან. საშინელი წამებია, კვლდებიც ჩაუქრებულან, ჰაერი დამძიმებულა. სიკვდილ-სიკვდილ ერთმანეთს ეჯიბრებან, სასწორზე დანან, ვინ იცის, რომელი დასჯალავს. სინოშე... ყველაფერი ელის ამხმბურებულ წამს: ან სიკვდილ გაზაბრა-სიამოვნებს ყველას, ან სიკვდილი ატებს საშინელ გლოვა-ტირის და თმა-წვერის გლეჯას...

— ოიხ, დედიკოოო!...—გისმა საზარელი ხმა აუდმყოფისა სინოშით მოკლულ ოთახში... ილიკის გულში მდღღარე ჩახსება, სამართებელი დაუტრიოდა... სხვებს ისარი მოჰხდვათ, ყველა შეზრიოდა, სწეულს დაიჭრა.

— დღის შშობელი დელოვალო, უშველე, იხენი ტანჯული დედა!—მთელის თავის არსებით ლოკულობდა ილიკის დედა მალა ხელზე აყრბოლი: დაიფიქდა ყველაფერი ქვეყნიერი, არაეისი იმედი აღრა აქვს და მხოლოდ შეუფუძლა ევედრებოდა, მისი იმედი ჰქანდა.

ბები და ქეთი უწუგვოდ ათვლიერებდნენ ახლო მყოფთ.

— უჰ... დედ...!...—გულის გასავგირავად წამოიკივლთ თამრომ, საშინოდ სახე დაღრეჯილმა ოთახს თვალი მიმოაჯლო და გაჩერდა.

თამრიკო აღარ იყო... თამრო დაიღუპა სამუდამოდ, მკვდარ შვილს დაავდა. უღრვოდ ჩაქნა ცხოვრების ველზე უზრუნველად გაშლილი ქრელი ყვავილი... ილიკოს არსებობა მოეწამლა, სიკვდილ მოეწამლა, ქვეყანა დაქცა, მისი ოცნება უსწერულმა შთანთქა, საშოთხე ჯოჯოხეთად ექცა. აღრა ჰყავს საყვარელი მუღლე, დეკარგა სამუდამოდ ცხოვრების თანამგზავრი... აუტანელ მდგომარეობაშია, რა ჰქნას არ იცის. სასოწარკვეთილმას მიეცა.

— ჩემი თამრიკოს საფლავის გვერდით ჩემი ამოთხარეთ, მეც მის გვერდით უნდა ჩავსვენო შავს მიწას!—საუბრა სასოწარკვეთილმა ილიკომ, როცა საფლავის ამოსათხრელად კაცებს ჰგზავნიდნენ.

— ვე რათა, შვილო? სიკოცხლით საფლავს ითხრი, შენც მღუპავ?—შესჩვილა ატირებულმა დედამ.

— ჩემი თამრიკოს შემდეგ მე სიკოცხელ არ მინდა: თუ დღეს არა, ხვალ თავს მოვიკლავ და მეც მის გვერდით დავსამარდები! გაიგონეთ, ნუ მალაპარაკებთ, მე ჩემი გამწარება მესოფა!!! გაიგონეთ, ჩემი საფლავი დღეს მე თამროს საფლავის გვერდით უნდა დავინახო! თამრიკოს მიწაში ვაწვევ და მე ლოგინში უნდა ჩავწვევ?

სასოწარკვეთილის ქმრის წაილი ასრულეს: ცოლის საფლავის გვერდით იმის საფლავიც ამოთხარეს.

— მაღე მეც შენთან ვიქნები, ჩემო თამრიკო! თუ ჯავრმა არ მომკლა, ბასრი ხანჯლით გამოვიღარავ კისრს და შენ კი არ დაგშორდები,—დაატრა ილიკომ მუღლეს, როცა უკანასკნელს საფლავში უშვებდნენ, ილიკოს საფლავის გვერდით. მთელი საზოგადოება აქითიანდა.

ილიკოს საფლავი ამოკირეს და ქვიშით ამოავსეს.

III

ანთებულ სანთელივით დნებოდა ილიკო, იტანჯებოდა სულით და ხორკით, იღვოდა დადიანი, სათაყვანო არსება არა ჰყავდა, მკვდრით შობილი შვილი მის გვერდით დამარხა... არსიდან იმედი უკეთეს სტოვრებისა, არსიდან გამამხრეველი ხმა. დდიოდა ოთახში გამწარებული და თამრიკოს ტანსაკეულს უტყურდა, მის სურათს თვალს არ ამორებდა. მიაკერდებოდა მუღლის თავის ყურადღებით სურათს და იმის მეტს ვერას ხედავდა, თან მუუფეს ევედრებოდა: ჰქენი სასწიული და ჩემი თამრიკო გამიკიცხლეო.

პატარა შვაჯო იყდა. თავის საწოლთან დაიდგა და შიგ ცოლის ტანისამოსი ჩაიწყო. დილა სამამოს ყოველდღე თამროს საფლავზე იყო: ასუჯუავებდა და სწმუნდა და ვარდებს ჰრგავდა. ძვირფასი ძეგლი უკვე შეუკეთა, ზედ დასაწერი საუცხოვეო ლექსი იწოვა.

თუქვა მანდამინდ ლეთის მოსიყვარულე კაცი არ იყო და საწირავ-აღას-საკურთხებისა არა სწამდა რა, მაგრამ თამრიკოს სიკვდილს შემდეგ ყველაფერი იწამა. მიცემლებლის საწირავები გაუქა, აღაბი გაუკეთა ყოველ შაბათს საკურთხის არხადიბნებდა დედას, ყოველ ჰამის დროს კერძს უწახავდა. ერთის სიტყვით ილიკოს ცოლის მეტი არაფერი აგონებოდა. არაგის არ იცარებდა, ტოლები შეზიზღა, ერთ თვეს სამსახურში არ წასულა, თმა წვერი-მოეზარდა; ბევრს გგანა შეიშალაო და იმხალღებდა. ბევრი ამხანაგი სასაცილოდ იგდებდა, ქალები კი იზარებდნენ. საუბრა არაგინა ჰყავდათ, ცოლ-ქმრულ სიყვარულის მაგალითად ის მოჰყავდათ...

IV

ელვა-გრვინისა და ქეკა-უხილის შემდეგ მშენიერი ამინდი დგება ხოლმე. ზამთარს ვახაფხული მოჰყვება, აღმართს—დაღმართს. აპრილდებოთ ცეცხლი მალე ქრება, გაშვავებული გარჩა მალე ცხრება.

ასეთია ბუნების კანონი... ნახევრის წლის საშინელ წყვდიადსა და ექვა-ქუხილის შემდეგ, ილიკოს გულში განახლების განთავად ამოანათა და ცოტათი განმანტო შავი ბუნებლები. ილიკოს გულის იარებს ღრით: ვითარებას მაღალი მოუსუცა, მორჩენისკენ აწვევინა

პირი: საიქიოსკენ პირ გაბრუნებულმა ადამიანმა სააქაოსკენ ჰქნა თავი. ვთავად წელიწადი და ილიკამაც თავისუფლად მოითქვა სული. როგორც ხანგრძლივ წვიმების შემდეგ მკვირ-ცხლი მზე თავის მოვლევად სხივებით გადახედავს სველ დღეა-მიწას და ამის გაზრობას იწყებს, ისე მოიქცა ილიკაც: გადა-ავლო თავლი თავისი ერთის წლის ცხოვრებას, ნახა კრემ-ლითა გზებ—საქაღვლეები და განიზრახა მათი გაზრობა. პირ-ველია დროცხედი შეუღდა საქვეს. თამარის ტანისამოსიანი შეჰფივ ერთ დღეს საიდაც მიმალა, მისი სურათი საწოლ-ოთახიდან ზალაში გადაიტანა; საფლავზე სიარულს თავი დაა-ნება, როცა გაასწებდებოდა, რომ საფლავი მზად ჰქონდა, მაითან სტებებოდა. თუ ვინმე ოდესმე მოაგონებდა იმ დროს, მტყუანის სიცილით ეტყოდა: ერთ სისულელეს კაცი ყო-ველივით იხამსო, ამ წინადადებათ ყველას იცილებდა. წელიწად ნახევარიც შესრულდა და ილიკაც მარად დატურავდა ცხოვრების ტრულებში: ქვივობდა, დროს აჯარებდა, ყველას ეტრავდა, ყველა ეტრავდა. დედამისი ღმერთს მადლობას სწირავდა, რომ შვილი გადრწოდა.

ილიკა კიდევ ხელსაყრელი საცლო იყო: მდიდარი, სამსახურის კაცი იყო. მართალია, ქვრივი იყო, მაგრამ რა უქირდა. იკითხოს ქვრივმა ქალმა ჩვენს დროში, თორემ კაცს რა უქირს; ილიკა კიდევ ცოლს დაწებდა. მდიდარს, ლა-მასს, უმანკოს. კარგად იცოდა, რომ ფულით ყველაფერს მოაწყობდა. ეხლანდელ დროში ადამიანი ფულის უფასო და-მარტებაა.

V

ილიკა მეორე ცოლს ეალერსება, ფიანდაზად ეგება. ჩიტიის რძეც კი არ უნდა მოაკლდეს, აღმერთებს, თავყანს-ცემს, წარსული ისე დაიფიქდა, როგორც შორსმანდელი თოვლი. ვაჰქრა ყველაფერი... მართალია პირველ ხანებში, როცა მეორე ცოლი შეირათო თამარის სურათის დანახვა ეტრავდა სინდისს უღვიძებდა, მა-გრამ ახლა ყველაფერს შეეგნა.

დაახ, აამოძრავე ცვლივ ილიკომ ცხოვრების ყვეილებიდან ნეტარის ამოშუქუნული ჩაჩბი: გა-ცოცხლდა მისი დროებით მიყრუებული სახლი. ვახ-შირდა ნაენობა მიმოსვლა, მეჯლისი, სიცილ-კის-კისი... დროებით დასშული სამოთხის კარი გაეღო. ნეტარება იპოვა შიგ? მეორეთ დაიბადა ადამიანი, ლამაზი ცოლი ჰყავს, ყველა მას შენატრის. „მეო-რე ცოლი პირველს სჯობს,“ ხშირად ვაგონებს მეგობრებმა და მისს აღტაცებას დასასრული არა აქვს.

VI

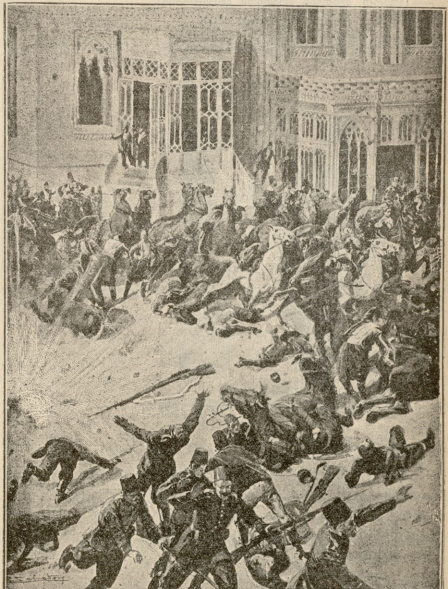
ნუცა ღირბის დედამამის შვილი იყო. დიდს გაჰივრებოდა და ვიავლაზობით დამთავრა გიმნაზიის კურსი. სულითა და გულით სურდა სწავლის გან-გრძობა, მაგრამ სიღარიბე ხელს უშლიდა და გა-დაწყვიტლი ჰქონდა მასწავლებლობით წასლა. აი გიმნაზია კიდევ გაათავა და ანაირის ფიქრებით გამსჭვალული მასწავლებლის ასპარეზზე გამოსვლას აპირებდა. ყოველ დღეს ადგილზე დანიშნის ქა-ლადლის მიღებას ელოდა ცხრამეტის წლისას და ხშირად ვახოვებამზე ემუსაფებოდნენ ნათესაებნი, მაგრამ ის ყოველთვის წინააღმდეგი იყო.

— მე ჩემის შრომით შემძლია ცხოვრება და ვახოვებმა არ მტქარებოა, — ხშირად იტყუდა ხოლმე.

— აბა, რავე გინდა ქალო, სულ ასე იქნები? — ეტყუდა ხოლმე დედა.
— ჯერ მაცალი, დედა, ქვეყანა დაიწინაო.
— ნეტაი ღმერთი ხირობად და რო გინდა იმის-თანას შემახვედრებდეს და შენს ლაბარკს მე არ ვუტყურებ, — წყნარად ჩაუღოპარაკებდა მამა.

ნუცას თავი ოცნების ბუდეს წარმოადგენდა: რაზედ არ დამტკბარა ოცნებით მოსწავლეობის დროს ნუცა? მერმე რა კარგია უზრუნველ ცხოვრების დროს ოცნება! განსა-კუთრებით ბევრს ოცნებობდა ნუცა უქანსკნელ წელს, როცა სასწავლებელს ათავებდა. მან, თუმც, თავის დაკვირვე-ბით მანდამანც ბევრი არა, მაგრამ წაითხვით და გავო-ნებით მანც კარგად იცოდა, რომ ჩვენს გლუქკაცობა სინე-ლის მორვეში ცურავს, რომ იმისი ცხოვრება გაუნათლებ-ლობის სიღარიბის გამო პირუტყვისკის ედარება და სხვა. ისიც იცოდა, რომ ამ გლუქბა შორის ავერ-ავერ განათლე-ბის ლამაზი-სკოლა ბეუტებს, საიდაც მასწავლებლები მომავალ-თაობას განათლებას აძლევენ, სცილობენ, რომ სინელებს გამპვლოჯარ ხელიდან თავიანთ მოსწავლენ, რათა მომა-ვალში მათი ცხოვრება-მოქმედება განირჩეოდეს მათ მამა-პა-პათა მოქმედება-ცხოვრებისაგან. ამ საქმეს უწმინდეს საქმედ სთვლიდა ნუცა. ყოველ თანამდებობას მასწავლებლის თანა-მდებობა ერჩია და მაღლედ სწყენდა, რომ ჩვენში ასე უყურა-დებოდადა სახალხო სკოლა და მასწავლებელი.

ასეთ აზრებით გატაცებულს სულით და გულით სწაღდა თავისი მცირე დეაწლიც ვაჭრის ახალთაობის განათლებაში. აი ვითომ ნუცა სასწავლებელში ბავშვებს ასწავლის, ისე მიუ-დის ყველაფერი, როგორც მას სწაღია, საყვირო სკოლაც ვახსნა სოფელში, ვულეებს ასწავლის მეურნეობას, ოჯახის მოვლას, სოფლის ქალები აღტაცებაში მოყვანა, ყველა დი-მგობრა, ქალიშვილებს ქარგას ასწავლის, ყველა მას აქებს, აღიდებს, თავმოყვარეობა ემაყოფილი აქვს... მისს შრომას ყველგან სასურველი შედეგი აქვს.. ამ დროს ვინმე კარგი

ოსმალეთის სულთანის მოკვდის განზრახვა, აფეთქება.

მასწავლებელი შეიცვარებს... შეერთდებიან. ორივენი დულა-ღვად შრომაობენ ხალხის განათლების გაზრდელ. ყველისათვის

სამავალითოდ გამზადან, ერთის სიტყვით, ნუკას დანტაზიამ საზღვარი არ იკლავდა.

ნუკას გულის ნადები ვარდა იმის ბიძაშვილის სოსიკოსი, არავინ იკლავდა. მას ისე უყვარდა ბიძაშვილი სოსიკო, როგორც ღვიძილ ძმას არ ეყვარებოდა. სოსიკოსაც უსაზღვროდ უყვარდა ნუკა, როგორც თავისი დი. მხოლოდ სოსიკოს ვალუშვილი ხოლომე ნუკა თავისს ვულს, მხოლოდ მას უზიარებდა გულის ნადებს. ერთმანეთის უკეთესი ქვეყნად არავინ ჰყვადათ. რაკი ბავშვობიდან ერთად გაიზარდნენ, მათი ხასიათი და გული ისე შეეთვისა ერთმანეთს, რომ ერთის სურვილი მეორის სურვილი იყო.

— ნუკა, აი ახლა სასწავლებელი გაათავე და ხომ უნდა გათხოვდე, ვის წაჰყვები? — შეეკითხა სოსიკო.

— ეგებ, სოსიკო, სოსიკო! შენ რომ ამას მეტყვი, სხვამ რა უნდა მითხრას! განა ამდენი ხანია იმისათვის ვსწავლობდი, რომ სასწავლებლის გათავებისათვის ვავთხოვდე? გათხოვებით უნდა დავგირავინდეს ჩემი ამდენი სწავლა? გათხოვების შემდეგ ხომ ჩემი მოქმედება ჩემს ოჯახში იქნება მომწყვედველი და განა ეს შეედრება თავისუფალ — უქმარა — შვილი ადამიანის მოქმედებას და შრომას საზოგადოების წინაშე? არა და არა! დაოჯახებული კაცი უმბორკილია, ორ ბატონს უნდა ემსახუროს: ოჯახს და საზოგადოებას. უმეტეს შემთხვევაში კი ოჯახი შთანთქმის და საზოგადო ვალი კი აუსრულებელი დარჩება. ოჯახი კერძოა ადამიანისათვის და ყოველი კერძო კი ადამიანმა, თუ საზოგადოების სამსახური უნდა, უსაბუთოდ უნდა უარყოს...

- მაშ შენ საზოგადოების სამსახური გწავლ?
- რასაკერძოა!
- ეგრძოდ შენთვის არაფერს ემსახურები?
- შ... შ... პრინციპიალურად არა...

- ექიმი შინ არის?
- არა, ბატონო.
- საკვირეულია, მითხრა, შინ ვეჰყნებით, უმკურნალად უნდა შეგნას.
- არა, არ გახლავთ შინ!
- საკვირეულია, საკვირეული! მაშ რად მომიწვია ზგინტის? სათამაშოდ?
- სათამაშოდ! უკაცრეად, მოაბძანდით, შინ გახლავს!

— არა პრინციპიალურად კი? შა, შა. შა! რას ქვიან პრინციპიალურად? —

— რასა და იმას, რომ მე ვერძო ბედნიერბა არა მრწამს. მხოლოდ მაშინ ვუწოდებ თავს ბედნიერს, როცა საზოგადოების წინაშე ჩემს დევეწლის ნაყოფს დავინახავ. მე არ მიინდა მოვკვდე ისე, როგორც კვდება უბრძობი სხვა. ჩემი ნავალი, ჩემი კვალიც უნდა დაანდნეს ცხოვრების ველს. მე სისხლსა და ხორციში ვამჯღღარი მაქვს ის აზრი, რომ რამდენ გავავიკეთებ... და ახლა რომ ვიცოდებ, რომ არაფრის გავიკეთება შემეძლება ცხოვრებაში, ღმერთს ვეფიციკები, თავს მოვიკლავ. მე საკმეველივით უნდა დავიწვე ჩემ მშობელ ერის საკურთხევის წინაშე...

— მაშ არ გათხოვდები? შეეკითხა სოსიკო.
— რა გითხრა, ძმაო? ვერ გეტყვი, არა მეოტი, რადგან... — და სულ გაწითლდა ნუკა, ვინ ჩაუფარდა, რადგან სოსიკოს წინაშე ჯერ არ უთქვამს გათხოვდებიო, ყოველთვის უარს ეუბნებოდა.

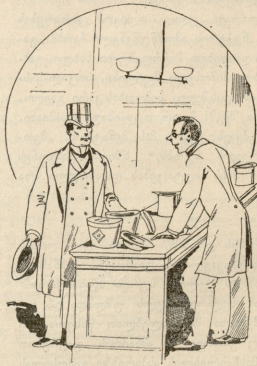
— სთქვი, სთქვი! — უთხრა გულ ნატყენმა სოსიკომ და ხელები დაუქრა.

— ხუთ წელიწადს არ ვავთხოვდები; მერე კი ისეთს კაცს შევირთავ, ვინც მე თანამგრობნობს, ვინც ჩემის ხასიათის იქნება, ვინც ისეთის იდეალებით იქნება გამსკვალული, როგორც მე, რათა სიკვდილამდე დაუცხრომლად ვემსახუროთ ხელი-ხელ ჩაკიდებული ჩემს იდეალს.

სოსიკოს ტყვია მოჰხვდა გულში, ეწყინა, გული დაეწო-თუმცა კი კარგად ეგრამოერკვია — რად. უიშეოდ უტყპრდნენ ერთმანეთს...

გ. მალაქიაშვილი.

(დასახული იქნებება)

— ბატონო, ახლანდელ დროში რბილ შლიაბის ედავად სჯობთ: თაუში რომ ჩაკარტუკან, რბილი შლიაბს არ გაფუტლებთ; გასწორებთ, ისე ისვითა, მაგარი შლიაბს კი არ გაყოფებთ. ახლა ბეგრინი რბილ შლიაბს ამუთხობენ.

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. მ. შაბადარი